

Louisa Vogiazides - ‘Legal Empowerment Of The Poor’ Versus ‘Right To The City’ Implications For Access To Housing In Urban Africa

diva-portal 2012. This paper compares the major arguments found in the Legal Empowerment of the Poor (LEP) and the Right to the City discourses with particular reference to housing in urban Africa. After examining the major advocates, arguments and critiques associated with each discourse, it argues that they are based on two distinct sets of ideological and normative principles, with LEP being inspired by classical liberal ideas and Right to the City by Marxist thought. Consistent with these different ideological backgrounds, the two discourses

have different views on access to housing in urban Africa, with LEP proposing ownership formalisation and market inclusion as a solution to lack of access to adequate and affordable housing, while Right to the City calls for increased state intervention in housing provision. The paper concludes, however, that the different ideological backgrounds do not necessarily mean their policy recommendations are incompatible, and calls for further research into the influence of the two discourses on housing policies in African cities.

Read more (PDF-format): <http://www.diva-portal.org/FULLTEXT01.pdf>

Laghukatha - Het ZKV in de Hindi-

Literatuur

Foto Lodewijk Brunt

In Nederland is de laatste jaren een nieuw literair genre van de grond gekomen: het zeer korte verhaal, oftewel 'zkv'. In sommige literaire tradities buiten Nederland bestaat zo'n genre al langer. India is een voorbeeld: het zeer korte verhaal is hier terug te voeren op oude fabels en volksvertellingen, en komt in het Hindi voor vanaf de tijd dat het moderne Hindi is ontstaan (tweede helft 19e eeuw). Het zkv heeft zich in verscheidene tijdvakken en maatschappelijke constellaties weten te handhaven. Ten tijde van de Moghul-dynastie (van de 16e tot de tweede helft van de 19e eeuw) bestond in het Urdu (een zusters taal van het Hindi) een levendige traditie van schetsen en raadsels en cynische commentaren op het doen en laten van de machthebbers. In het midden van de negentiende eeuw bloeide de *'caféliteratuur'*, waaronder de poëzie, als nooit tevoren; aan het hof van de laatste Moghul-keizer Zafar in Delhi, maar zeker ook daarbuiten en onder *'gewone'* mensen.**[1]**

In Lucknow waren befaamde literaire salons gevestigd; ze vormen de achtergrond van Mirza Mohammad Hadi Ruswa's indrukwekkende roman *Umrao Jan Ada*, over het leven van een roemruchte dichteres en courtisane. De bekende schrijver Premchand heeft in de eerste decennia van de 20e eeuw behalve sociale romans, korte en zeer korte verhalen geschreven. Latere topauteurs als Saadat Hasan Manto en Ismat Chughtai hebben zich eveneens aan het genre gewaagd; hun zkv's over de religieuze tegenstellingen tussen hindoes en moslims, met name tijdens de Partition, de scheiding tussen India en Pakistan in 1947, zijn ongeëvenaard.

Ondanks deze rijke traditie wordt in recente beschouwingen soms de suggestie gewekt dat laghukatha (*laghu* = kort, variërend van enkele zinnen tot een bladzijde, *katha* = verhaal) pas ontstaan is in de jaren 1970, toen onder het schrikbewind van Indira Gandhi naar wegen werd gezocht om de welig tierende corruptie, het nepotisme en het monddood maken van politieke tegenstanders aan de kaak te stellen. Het zkv bood uitkomst en vond als een soort protestliteratuur zijn weg op pamfletten, muurkrantjes en posters. Laghukatha maakte een bloeiperiode door, maar is na de periode Indira Gandhi blijven bestaan. Het zkv is overal te vinden, in boeken, bundels, tijdschriften en sinds een jaar of tien uiteraard ook op internet.

Ondanks het feit dat het verschijnsel zkv als zodanig lang niet overal in India bekend is, zelfs niet in kringen van intellectuelen, heeft het genre de laatste tijd aan literair prestige gewonnen. Schrijvers van zkv's hebben inmiddels hun eigen commissies, prijsvragen, conferenties en onderscheidingen.

In Nederland lijkt het zkv ook aan een opmars bezig. Men organiseert voorleesavonden en festivals en in literaire tijdschriften als *De Gids* of *Das Magazin* wordt ruimte vrijgemaakt voor zkv-auteurs. Sinds kort bestaat zelfs een Snijdersprijs voor het genre, in 2012 gewonnen door Jente Posthuma. In de Angelsaksische wereld grijpt het zkv nóg sterker om zich heen. De laatste jaren zijn bij gerenommeerde uitgevers diverse bundels gepubliceerd met namen als hint fiction, flash fiction of sudden fiction. Net als de Constantijn Huygensprijs 2010 voor A.L. Snijders, zal de Man Booker International Prize 2013 voor de Amerikaanse zkv-schrijfster Lydia Davis vermoedelijk een forse stimulans voor deze tak van literatuur betekenen.

Laghukatha bestaat uit dialogen, soms monologen, reportages, verhalen of scènes met een morele, maatschappijkritische ondertoon. Nog steeds wordt corruptie aan de orde gesteld, het kopen van stemmen bij verkiezingen, machtsmisbruik, de hypocrisie en achterbaksheid van de machtigen der aarde; nog steeds spelen ook religieuze tegenstellingen, met name tussen hindoes en moslims, een voorname rol. Een groot deel van de verhalen gaat daarnaast over problematische aspecten van het familieleven, huwelijken en bruiloften, geboorte, dood, emigratie en de diaspora. Auteurs belichten de moderne gezinnen uit de stedelijke middenklasse, waar men worstelt met dienstpersoneel, de opvoeding van kinderen, de problematische verhouding tussen mannen en vrouwen.

Foto Lodewijk Brunt

Je ziet in Indiase zkv's eigenlijk nooit wat zo typerend is voor het Nederlandse zkv: de zielerorselen en mijmeringen van een schrijver die rapporteert over zijn persoonlijke bestaan. De stukjes van A.L. Snijders zijn hiervan een sprekend voorbeeld: hem lezen is hem leren kennen.

In laghukatha lees je over maatschappelijke ontwikkelingen, sociale verhoudingen, tegenstellingen – de schrijver is waarnemer, onderzoeker, commentator en als zodanig blijft hij anoniem.

Het is ons niet altijd meegevallen om laghukatha-stukjes te vertalen. Hoewel het Hindi niet per se ontoegankelijk is – hoe zou het kunnen met zo'n genre – zijn de beschrijvingen vaak compact; de auteur moet het per definitie van de beknoptheid hebben en van de punchline. Hij (of zij) schrijft voor de goede verstaander, met veel dialoog in spreektaal, in een Hindi dat gemengd is met Urdu en soms met lokale varianten van Hindi die we niet meteen thuis kunnen brengen. Desondanks hebben we vele tientallen verhalen vertaald, het werd bijna een verslaving. We beseften dat de zkv's een bijzonder inzicht bieden in het hedendaagse India: ze tonen de lezer een bittere waarheid die dikwijls verscholen is achter de juichkreten van economische vooruitgang en politieke volwassenheid. Toen onlangs de wereld werd opgeschrikt door enkele gruwelverhalen over verkrachtingen in India, konden we zonder moeite een handvol zkv's tevoorschijn toveren over dat onderwerp. Ook in de bundel *De bittere waarheid – Zeer korte verhalen uit India* – hebben we er voorbeelden van opgenomen. Bij ons vertaalwerk hebben we baat gehad van eerdere ervaringen met het vertalen van moeilijke Hindi-teksten, zoals gedichten en liedjes. **[2,3]**

Zoals uit de bundel blijkt, snijden de auteurs uiteenlopende onderwerpen aan:

arm - rijk; man - vrouw; hindoe - moslim; ouder - kind; sociale hiërarchie; corruptie.

Om de verhalen te ordenen hebben we een ruwe driedeling aangebracht: persoonlijk leven, maatschappelijk leven, moraal en godsdienst. Op het eerste gezicht blijkt al dat zo'n indeling nooit waterdicht kan zijn en dat is soms misschien verwarrend. *Het duistere spel gaat door* betreft de hongerstaking, in de zomer van 2011, van de sociale activist Anna Hazare tegen de grootscheepse corruptie in India.

Het verhaal, uit september 2011, is een typisch voorbeeld van een scherpe reactie op de actualiteit. We hebben het verhaal, vanwege de corruptie, ingedeeld bij 'maatschappelijk leven'. In *Arme buurvrouw* wordt een miskraam beschreven en in dat verband komt de echografie aan de orde: net zo actueel als de kwestie Hazare. Maar dit verhaal hebben we bij 'persoonlijk leven' ondergebracht, hoewel de maatschappelijke consequenties van het doden van meisjes overweldigend zijn.

In *Chonu* gaat het om een klein jongetje dat niet begrijpt wat de achtergrond is van het godsdienstige geweld waarmee hij wordt geconfronteerd. Het is ingedeeld bij 'moraal en godsdienst', waar veel voor te zeggen is - maar het thema heeft natuurlijk ook betrekking op beide andere categorieën. Ons doel was om de lezer zo onbevangen mogelijk te laten kennismaken met de Indiase zkv's en hem niet te overdonderen met academische retoriek. Het staat iedereen vrij zijn eigen indeling te verzinnen.

Het zkv is ondanks de vormbeperking, kort tot zeer kort, een literair genre dat zich in India zonder moeite staande weet te houden naast meer 'Westerse' literaire vormen, zoals romankunst, toneel/film, essayistiek. Het is de zoveelste manifestatie van oude culturele vormen die de tand van de moderne tijd hebben doorstaan en zich met vanzelfsprekendheid hebben aangepast aan nieuwe vragen.

Klik [hier](#) voor een aantal ZVK's uit de bundel.

—

De vertalers zijn dank verschuldigd aan Anne Louwen en Leonore Ooms voor hun kritische commentaar op de vertalingen.

www.indiainstituut.nl

Noten:

1 William Dalrymple – The Last Mughal. The Fall of a Dynasty, Delhi, 1857. New Delhi etc., 2006, (Penguin/Viking): vooral hoofdstukken 1, 2, 3.

2 Lodewijk Brunt en Dick Plukker (vertaling en inleiding) – De bittere waarheid. Zeer korte verhalen uit India. India Instituut ism Rozenberg Publishers, Amsterdam 2013

3 Lodewijk Brunt en Dick Plukker (vertaling en inleiding) – Ik zag de stad. Moderne Hindi-poëzie en Mijn lippen vroegen om een lied. Hindi-film–liedjes, uitgekomen in Amsterdam bij het India Instituut, respectievelijk 2006 en 2010. Zie ook: Laghukatha: het zkv in de Hindi-literatuur. De Gids, nr. 1 (2012): 53 – 65.

Hindi en het Hindi-zkv op internet

Hiervoor is al gewezen op de populariteit van het Hindi-zkv op internet. Een deel van de verhalen ontleen wij aan het net; ze zijn niet in boekvorm verschenen.

Een derde van onze auteurs heeft een eigen website of blog. In de diaspora onderhouden expats een band met hun geboorteland door middel van literaire Hindi-websites.

In de lijst hieronder geven wij een aantal voorbeelden.

Nirmal Gupt – <http://www.nirmalgupt.blogspot.com> *

Jagdish Kashyap – <http://jagdishkashyap.wordpress.com> *

Jay Prakash Manas – <http://www.jayprakashmanas.blogspot.nl>

Chitra Mudgal – <http://www.chitramudgal.info>

Shefali Pandey – <http://www.shefalipande.blogspot.nl> *

Yograj Prabhakar – <http://www.openbooksonline.com> *

Rakesh Rohit – <http://www.aadhunikhindisahitya.wordpress.com> *

Asghar Wajahat – <http://www.asgharwajahat.com>

Krishnakumar Yadav – <http://www.kkyadav.blogspot.nl>

<http://www.abhivyakti-hindi.org> * – verhalen en bibliografische gegevens van tientallen auteurs

Verwijzingen naar andere Hindi-sites:

<http://www.bharatdarshan.co.nz> – proza, poëzie, beschouwingen (Nieuw-Zeeland)

<http://www.hindi-chetna.blogspot.nl> – on-line tijdschrift

<http://www.gadyakosh.org> – zeer uitgebreide literaire website

<http://www.laghukatha.com> * – zkv's en vooral veel beschouwingen over het genre; verslagen van zkv-conferenties

<http://www.pratilipi.in> – tweetalig (!) literair on-line tijdschrift (Hindi en Engels)

<http://www.prernamagazine.com> * – on-line tijdschrift

<http://www.rachanakar.org> – proza, poëzie, beschouwingen

<http://www.sahityakunj.net> – proza, poëzie, beschouwingen (Canada)

<http://www.srijangatha.com> – proza, poëzie, beschouwingen

*Alle adressen zijn voor het laatst in september 2013 bezocht. De sites waaraan wij zkv's hebben ontleend, zijn gemarkeerd met een **

Laghukatha - ZKV's uit India. Terrorisme, Pepsi Cola, Vrees voor de toekomst, Klem

आलोकवाद

आखिर पुलिस ने उस दुर्दित आलोकवादी को मार गिराया, उसे मार-गिराने-वाले पुलिस अफसर की बहादुरी की भुरि-भुरि प्रशंसा हो रही थी तथा उसके लिए बड़े-बड़े सम्मान देने की घोषणाएँ भी हो रही थीं। मीडिया का एक बड़ा दल भी आज उसका साक्षात्कार लेने आ रहा था। इसी सिलसिले में वह बहादुर अफसर तैयारियों का जायज़ा लेने पहुँचा।

“सब तैयारियाँ हो गईं?” उसने एक अधीनस्थ से पूछा।

“जी सर।”

“क्या किसीने लाश की शिनाख्त की?”

“नहीं सर, चेहरा इतनी बुरी तरह से क्षत-विक्षत हो चुका था कि पहचान असंभव थी।”

“क्या कोई उसकी लाश लेने पहुँचा था?”

“जी नहीं सर।”

“ओके। क्या किसीको इस सिलसिले में कुछ कहना या पूछना है?”

तभी एक कास्टेबल ने धीरे से उस अधिकारी के कानों में कहा, “उसकी रिक्शा का क्या करें सर?”

click to enlarge

Yograj Prabhakar - Terrorisme

Tenslotte schoot de politie de ongrijpbare terrorist dood en de inspecteur die hem had gedood, werd uitbundig geprezen om zijn moed en er werd bekend gemaakt dat hem een groot eerbetoon ten deel zou vallen. Ook zouden de media hem vandaag in groten getale komen interviewen. In verband hiermee kwam deze dappere inspecteur kijken hoe de voorbereidingen verliepen.

“Is alles klaar?” vroeg hij aan een ondergeschikte.

“Ja meneer.”

“Heeft iemand het lijk geïdentificeerd?”

“Nee meneer, het gezicht was zo verminkt dat het onmogelijk was hem te herkennen.”

“Is er iemand gekomen om het lijk op te vragen?”

“Nee meneer.”

“Oké. Wil iemand hier nog iets over vragen of zeggen?”

Op dat moment fluisterde een agent hem in het oor: “Wat doen we met z’n riksja, meneer?”

Krishnakumar Yadav - Pepsi Cola

कृष्णकुमार यादव

पेप्सी कोला

'पेप्सी कोला, हाय-हाय! बहुराष्ट्रीय कॉम्पनियाँ खुली हैं। बहुराष्ट्रीय कॉम्पनियाँ भारत छोड़ो!' के नारे के साथ नाँजवानों का एक जुकूल आगे बढ़ा जा रहा था। बीराले पर प्रेस, टी.वी., सेगल्स व फोटोग्राफरों का हुजूम देखकर वे और तेजी से नारे लगाने लगे। हर कोई बड़बड़कर बहुराष्ट्रीय कॉम्पनियों को माली देता और अपनी फोटो खिंचवाने की फिराक में रहता। कुछ ही देर बाद मीडिया के लोग इस इवेंट की कवरेज करके चले गए। आखिर उनमें से एक बोले वहाँ, “अरे यार! मला सूख रहा है, कुछ ठंडा-बंदा मिलेगा कि फ्री में ही नारे लगवाओगे?” देखते ही देखते नारे लगाते नाँजवान बाल के रेस्टोरेट में घुस गए। बर्बर के साथ कोला की बोतलें अब गले में तराबट ला रही थीं।

[click to enlarge](#)

‘Pepsi Cola, weg d’r mee! Multinationals moordenaars! Multinationals weg uit India!’

Met deze leuzen marcheerde een groep jeugdige demonstranten voorbij.

Toen ze op een kruispunt de horde journalisten, tv-verslaggevers en fotografen zagen, begonnen ze nog veel harder te schreeuwen.

De een schold de multinationals nog erger uit dan de ander en allemaal deden ze hun uiterste best om op de foto te komen. Een tijdje later hadden de media de gebeurtenis voldoende gecovered en gingen ze weg.

Ten slotte hield een van hen het voor gezien: “Hé vriend, ik heb een droge keel, krijgen we nou nog iets kouds te drinken of laat je ons voor niks leuzen roepen?”

Meteen liepen de demonstranten, die nog altijd dezelfde leuzen riepen, het restaurant op de hoek in. Ze kregen allemaal een hamburger en lesten hun dorst met flesjes cola.

Ramkumar Ghotad - Vrees voor de toekomst

कृष्णकुमार यादव

पेन्सी कोला

'पेन्सी कोला, हाथ-हाथ ! बहुराष्ट्रीय कम्पनियाँ खुली हैं ! बहुराष्ट्रीय कम्पनियाँ भारत छोड़ो !'
ये नारों के साथ नौजवानों का एक जुलूस आगे बढ़ा जा रहा था । चौराहे पर प्रेस, टी.वी. सेन्सस व फोटोग्राफरों का हुजूम देखकर वे और तेज़ी से नारे लगाने लगे । हर कोई बड़-बड़कर बहुराष्ट्रीय कम्पनियों को माली देता और अपनी फोटो खिंचवाने की फिराक में रहता । कुछ ही देर बाद मीडिया के लोग इस ब्रिगेड की कवरेज करके गले गए । आखिर उनमें से एक बोला वज़ा, "अरे वार ! गलत सूख रहा है, कुछ ठंडा-थंडा मिलेगा कि फ्री में ही नारे लगवाओगे ?"
देखते ही देखते नारे लगाने नौजवान बवाल के रेस्टोरेट में घुस गए । बर्बर के साथ कोला की बोटलें अब गले में तराबट ला रही थीं ।

click to enlarge

Een ongetrouwd meisje sprak over haar angsten met haar pasgetrouwde vriendin, die even het huis van haar schoonouders had verlaten om haar op te zoeken: "Hoe breng je in een familie de harmonie tot stand die nodig is voor een gelukkig en geslaagd huwelijksleven?"

De vriendin vertelde haar wat ze ook maar had opgevangen: "Gebruik het eerste jaar alleen maar je ogen, in het tweede jaar je ogen en je mond en in het derde jaar moet je behalve je ogen en je mond ook je handen gebruiken. Daarna is alles even prettig."

"Als ik tenminste de eerste drie jaar levend doorkom."

Daarop zwegen ze allebei.

Ravindra Khare 'Akela' - Klem

बेचारा

"एस.बी. साहब !"
"क्या है ?" अखबार पर से नज़र हटाकर फ़िखारी से दिखते हुए आदमी को धूरने लगे ।
"मालिक, कल रात मैं कुछ एक आदमी हमारे घर में घुस गये रहे, और हमारे बीबी की अस्मल ... !"
"क्या बकते हो ?"
"नहीं सरकार, बकत नहीं, मैं उनमें से एक को पहचानल हूँ । देख लईयो हों तो तुरतनाई पहिचान जईयों ।"
"कोतयत्नी चली, मैं आता हूँ ।"
"अच्छा सरकार ।"
तभी 'सर आपका फोन' कहता वह बाहर आया । उसे देखते ही वह भीख मड़ा, 'सरकार, ऐई आये वो दुष्ट, जीने हमारे बीबी की ... !'
"क्या बकता है, ये तो हमारे गये देरोगा जी है ।"
"का, मालिक ?"
वह कभी देरोगा जी को और कभी एस.बी. साहब को पम्परई आँखों से देख रहा था ।

click to enlarge

“Meneer de commissaris!”

“Wat is er?” Hij legde z’n krant neer en staarde naar de man, die er als een bedelaar uitzag.

“Meneer, gister nacht zijn een paar mannen ons huis binnengevallen en ze hebben mijn vrouw ...”

“Wat klets je nou?”

“Nee meneer, ik klets niet, ik heb het gezicht van één man gezien, als ik hem weer zie, kan ik hem zo aanwijzen.”

“Ga vast naar mijn bureau, ik kom zo.”

“Goed meneer.”

Op dat moment kwam er iemand naar buiten: “Sir, telefoon voor u.”

Zodra de man hem zag, schreeuwde hij: “Meneer, hij is ’t, de schoft die mijn vrouw ...”

“Wat klets je nou? Dit is mijn nieuwe inspecteur.”

“Wat, meneer?”

Hij keek verbijsterd van de inspecteur naar de commissaris en van de commissaris naar de inspecteur.

The publisher has tried to trace copyright holders and obtain permission for using the stories. This has not been possible in all cases. Any omissions brought to our attention will be remedied in later editions.

Slum Stories: Kenya - Going To The Toilet In A Slum

This video is part of the Amnesty International www.SlumStories.org project. An online videochannel about the life in slums in different parts of the world.

All videos can be watched with English, Arab, French, Spanish, German and Dutch subtitles.

Alhassan Ziblim - The Dynamics Of Informal Settlements Upgrading In South Africa: Legislative And Policy Context, Problems, Tensions, And Contradictions

August, 2013. Approximately 1.2 million households in South Africa currently live in informal settlements, under very precarious conditions, which pose serious threat to their health, safety, and security. Actual figures are likely higher than reported. Access to adequate housing remains a big challenge in South Africa, notwithstanding continuous efforts since 1994, to deliver affordable housing to the poor, through various national housing subsidy schemes. Against this backdrop, the government introduced groundbreaking housing policy reforms in 2004, which included a programme devoted to the upgrading of informal settlements. The new initiative, crowned as the “Upgrading of Informal Settlements Programme” (UISP), had the objective to “eradicate” all informal settlements by 2014.

After almost a decade of implementation, and practically less than a year to its initial “slum eradication” deadline of 2014, this study sets out to explore the policy dynamics, and implementation of the UISP, through the lens of good governance. It seeks to identify and flesh out the problems and challenges of the programme, in order to inform policy learning. The study draws relevant information from books, journal articles, national policy documents, publications and news reports, as well as internet sources. In general, while the findings pinpoint the existence of comprehensive national legislative and policy frameworks in support of the slum upgrading initiative, the evidence suggest that, the goal of slum eradication is still farfetched, due to several problems and challenges. Indeed, there is an apparent gap between the policy rhetoric, and the reality of implementation, characterised by notable inconsistencies, tensions, and

problems.

These problems and challenges have so far hindered the programme's ability to make realistic improvements in the lives of slum dwellers. In effect, the report identifies the following telling governance challenges to be in need of urgent attention by policy makers:

- Failure by municipalities to adhere to the basic principles of structured *in situ* upgrading as opposed to total redevelopment of slums; the
- The nominal or lack of community involvement and choice in decisions of slums upgrading;
- The lack of capacity and material resource shortages, that leads sometimes to delays in project implementation.

Read more: <http://globalhousingindicators.org/>

The National Art Gallery, A Shining Gem On Rwesero Hill

The National Art Gallery on top of Rwesero Hill

Photo Lia Gieling

Not many people probably know that *The National Art Gallery* (The NAG) in Nyanza is since 2006 a contemporary arts museum in Rwanda. It is even the only one in the great lakes district. The classical building hosting this museum has been constructed at the end of the fifties of the past century and is beautifully located in the scenic hills, just outside Nyanza. It was built for Rwanda's last king Mutara III Rudahigwa, who died in 1959, just before he would move into his modern palace.. Since Mutara's death, the palace has hosted several judicial institutes, like the High Court and the Supreme Court. The late archeologist and visionair prof. dr. Celestin Kanimba, former DG of INMR, regarded contemporary art as one of the healing means to recover from the 1994 genocide. The NAG is part of the Institute of National Museums of Rwanda, which includes 5 various national museums.

Architecture and location

The building, designed by Belgian architect Robert Quintet, has been constructed at the end of the 1950's. It is beautifully located on top of Rwesero hill. The building and location itself can be experienced as an excellent typical Rwandese attraction, as a masterly mixture of landscape, colonial architecture and royal history.

It turned out to be a lucky shot to change the destiny of the palace into a museum.

In the first place because of the architecture and its surroundings. But even more important is its location in the city of Nyanza, where in former 'royal' days Rwandan culture was flourishing. *The King's Palace Museum* is near and both museums are located far away from noisy cities like Kigali and Huye.

The National Art Collection

The first acquisitions of contemporary art date from before the founding of The NAG. They included donations, and some impressive purchases from local artists and furthermore acquisitions via workshops and festivals, with interesting works of art from various African countries.

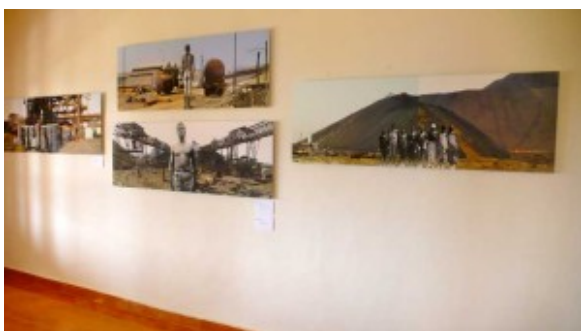
However, since the founding of The NAG up until 2009 its main artistic policy was organizing yearly contests among local artists. These contests took place within the framework of the aftermath of 1994 genocide. Each contest had a specific theme, linked to Rwanda's recent history. In other words the museum was a

mirror of society in which terms like healing, reconciliation, tolerance and peace are key words. The first contest (2006) was about *Peace and Tolerance*, the second about *Not to forget, Not remember* (2007). Successive themes were *Education for Culture of Excellence* (2008) and *Wisdom does not depend upon age* (2009). The “winning works” were acquired and thus included in a yearly growing collection. In 2009 these contest stopped and until 2012 the same collection exhibition was permanently on display in the museum.

Tendencies in East African contemporary art

Like elsewhere tradition and academism last forever in East Africa. However, some artists want to bring their academic skills to perfection, while others experiment in a challenging way with forms, materials and medium within tradition. They may have economic reasons to do so, because potential art buyers (local middle class, tourists and expats) are very keen on recognizable, typical African topics.

But on the other hand many artists in East Africa don't worry about these aspects and demonstrate a piercing social engagement in their work. They testify of post colonialism, conflict, pain, globalism, gender, aids/hiv, urbanization and deforestation. They can't see their art as value-free and devote their work to social change and awareness raising. Many of them don't renounce their own tradition, but include artistic progress in their work of arts. Due to an increasing liberal cultural climate artists also trigger each other to embrace avant-garde.

Sammy Baloji *Memoire* (2006)

Photo Lia Gieling

One should keep in mind, that due to education, emancipation and democracy in East Africa new systems of appreciation and values have been developed. Many (potential) art lovers are not satisfied anymore to “get what they see”, on the

contrary: they're after unpredictable art, they want to reflect about it and want their imagination to be triggered.

And what about Rwanda?

It cannot be denied that Independency (1962) and genocide (1994) have affected Rwandese society a lot. As a matter of fact, only a few Rwandese artists from abroad brought a new visual language back home. In Rwandese art's recurring topics like cows, doves, dancers, market scenes and drummers testify how strong tradition is embedded in the culture.

Although The NAG's contests and topics triggered some artists to cross artistic borders, only a few pieces of art show intriguing conceptual impact or critical political meaning.

There are various reasons for this. First of all, all Rwandese, including the artists, are more embedded in their traditions than other East Africans. This 'cultural conservatism' is at odds with some tendencies in East African art. Rwanda lacks an academy of visual arts, and as a result most artists are self-taught. Every new generation is taught by elder artists, which causes a standstill in the artistic developments. Furthermore Rwanda still lacks a broad middle class, a solid group of (critical) art buyers. Last but not least, the country knows a limited freedom of expression, which certainly affects some artists.

One of the few really conceptual artists in Rwanda, was Jean Claude Sekijege [1977-2007], who returned from Nairobi to Rwanda after 1994 and unfortunately died young. The National Art Collection includes two of his works. In *Cycle of Life* (2006) Sekijege depicts an ostrich, which by nature can run and fly, with tied up feet and so demonstrates how human's destiny can be influenced by the circumstances she/he's living in.

Back to the NAG & The collection and exhibitions

Besides the mainstream of many traditional depictions of post-genocide Rwanda, The National Art Collection also includes some impressive avant garde. Besides Sekijege there are works of art by the Togolese artist Kosi Asou, Rwandese Yves Manzi and Kofi Kangolongo from DRC. All together the current collection of about 130 items constitutes a really good and representative base for extension and an exhibition program, which reflects on African society.

From the very start the unique building in its unrivalled setting, has attracted

many local and foreign visitors. To pond their hearts even more while visiting the museum, in 2012 The NAG started curating its first international art exhibition. The main target was to demonstrate art could unveil the complex ties of African history from different angles and from different (African) countries. This first international exhibition ever in Rwanda showed how art could contribute to understand, to reconcile, to reflect and to remember current and recent African history. Furthermore with its broader, international and advanced exhibitions and activities, The NAG is able to attract the interest of many more local and foreign audiences. Launching cultural tourism certainly holds for The NAG.

Fragment of the Kaddu Wasswa
Archive by Andrea Stultiens
Photo Lia Gieling

This first exhibition included renown photographers Andrea Stultiens (NL) and Pieter Hugo (SA). With the many aspects of *The Kaddu Wasswa Archive from Uganda*, Stultiens realized a kind of huge interactive installation, in which the visitors – by reading and zapping through the archives and watching video – could discover Ugandan history from the angles of politics, HIV/Aids, lodging, recreation, environment et cetera.

The other project on display was the *Rwanda 2004, Vestiges of a Genocide* by South African Pieter Hugo, who introduced a whole (never elsewhere entirely exhibited) series of sites where 1994 genocide had taken place. Both artists donated these works to the INMR, which gave an enormous boost to the National Art Collection. Those acquisitions also meant the first photo works in the collection, not just of anybody, very special ones.

This exhibition led to an increased number of visitors of almost 40%, who were impressed by the high artistically qualified works on display. The art critic of the *East African*, the only independent weekly in East Africa, wrote enthusiastic about

the event.

This success paved the way to a second International exhibition, which is currently on display in The NAG (until September 1st 2013). Like the first exhibition it was launched in May on International Museum Day. This year the ICOM-organizers gave this day the theme *Museums (memory + creativity) = social change*.

Again there are two different exhibitions in The NAG, presenting 6 African artists.

Due to the support of the Dutch Prince Claus Fund The NAG is able to show impressive *Photography from East-, West and South Africa*, including works of Sammy Baloji (DRC), Uche James Iroha (Nigeria) and Santu Mofokeng (South Africa). From quite different points of departure, all of them are dedicated to their own African landscape.

In his project *Memoire* Sammy Baloji (1978) mercilessly lays bare the destructive influence of colonial regimes. He places black & white archive images of exploited Congolese workers in his hometown Lumumbashi ravaged landscape, where colonial rulers once shamelessly chased their desire for profit. Santu Mofokeng (1958) is considered one of the most important South African photographers of his generation. In his project *Let's Talk* the visitor experiences landscapes in need, by pollution whether exhaustion. Uche James Iroha (1972) unveils in *Fire, Flesh and Blood* a 'bloody' abattoir in South Nigeria, where thousands of people at the same time are working daily. In this series the visitor sees a combination of close up photography with fat clots of blood and more classical documentary photography.

The other exhibition *Kingship & Kinship* was preceded by a 1-week sculpture workshop for East African artists and art students. The topic of this workshop was depicting the last three kings of Rwanda in sketch designs. The workshop and the exhibition brought together three heterogeneous East African artists, from different countries, disciplines and philosophies. All three concentrate on depicting human figures.

Peterson Kamwathi Two studies for
Peri-urban encounters (2013)
Photo Lia Gieling

Ugandan sculptor Lilian Mary Nabulime creates bold, beautiful and challenging works, which explore the politics of gender, race and disease in modern Africa. Nabulime developed a visual language that generated new ways of seeing and thinking about the HIV-virus in the East African community. Kenyan Peterson Kamwathi, originally a printmaker, created the last decade an impressive body of charcoal drawings and mixed media works of art, in which he exposes himself as a most socially engaged artist. The heads and masks of Rwandese Medard Bizimana demonstrate an evolution from early traditional wooden sculptures to his recent creations, in which he experiments with new materials like sawdust, metal, volcanic and crystal stones. In his portraits the artist explores different kinds of states of mind, but unlike his colleagues all his sculptures are purely aesthetic.

What's next?

As Rwanda is opening up itself to the world, it is good that INMR hosts different African artists, who share other points of view, show other concerns and, last but not least, the use other media with NAG's visitors. So far Rwanda has no artist-photographers yet.

Both international exhibitions presented a good first insight of the state of African art in the last decade. They explore and compare the various hot topics Africa is dealing with, like deforestation, genocide, post colonialism, pollution, industrialization, Aids/HIV and pain. The artists testify not only of their visionary skills, but also of their concern. Just what one would expect artists to do.

Lia Gieling - Curator The NAG (2013)

See more: <http://www.museum.gov.rw>